

man nu glemmer at gribe det beklagelige Diebstil til at erholde dette, ligesom det heller ikke forekommer mig, at det fra alle Forslagsstillernes Side er saa bestemt udtalt, at de ønske, at det skulde komme dertil, at disse Vareartikler om en ikke meget fjern Tid skulde kunne kjøbes af den fattige Arbejder i hans Hjem. Da det er noksom bekendt, at Kaffe, Thee og Sukker næsten ere Fornødenhedsartikler for de Fattige, og at de, forsaavidt de ikke ere Fornødenhedsartikler, maatte ønskes at være det, idet de upaatvivlelig indskrænke Brugen af spirituose Drikke, saa forekommer der mig at være al Anledning til at stemme mod dette Ændringsforslag ogsaa af de formelle Grunde, som fra flere Sider ere gjorte gjældende. Det forekommer mig derfor ikke, at jeg behøver videre at udtale mig derimod, efter de Udtalelser, vi have hørt fra den meget ærede Minister.

Sitzbøst: Med Hensyn til den sidste ærede Talers Uttringer i Anledning af mit Foredrag ved Sagens forrige Behandling, da berøe de aldeles paa en Misforstaaelse. Jeg sagde ingenlunde, at Arbeidsklassen erholdt alle de Varer, den trængte til, hos Gaardmanden, men kun, at den i Reglen ordnede det saaledes med Gaardmanden, at den kunde faae de fornødne Fødevarer, og at der næsten overalt gif kjørende Posten 2 Gange om Ugen, gennem hvilke de kunde forsyne sig med Nødvendighedsartikler (En Stemme: gratis?) — Ret. Det er jo iøvrigt en Menings sag, hvori den Enes Mening er ligesaa god som den Andens, hvorledes man betragter disse Artikler: Kaffe, Thee og Sukker o. s. v.; jeg betragter dem nu som Luxusartikler, idet jeg ikke troer, at Forbruget af Kaffe eller Thee kan erstatte andre Fødemidler, men antager, at de kun ere at ansee som et Tillæg til dem, og jeg veed virkelig ikke, hvorvidt de kunne bidrage

til at opmuntre Folk til Tærvælsghed i deres Fornødenheder. Iøvrigt har jeg intet Videre at bemærke i denne Sag.

C. C. Dahlerup: Ja, jeg under de fattige Landbrugere og Arbeidsmænd af mit ganste Hjerte enhver Livsnødelse, og jeg vilde ønske, at Kaffe, Thee og Sukker maae, forsaavidt de ikke allerede ere det, blive til Nødvendighedsartikler for dem. Men ikke desto mindre har jeg dog fundet mig foranlediget til at være med at stille dette Ændringsforslag, fordi jeg fandt, at der var noget Principstridigt i, naar man sagde, at man vilde give Høkerhandelen paa Landet fri, da deri tillige at indblande en anden Handelsgreen; thi det maa man dog indrømme, at saavel Lovgivningen som Sædvanen har skjænet imellem Høkerhandel og den almindelige Kjøbmandshandel, saaledes at visse Varer skulde være Gjenstand for Høkerhandel, andre Varer for Kjøbmandshandel. Handelen med stoffnævnte Slags Varer har i Reglen været knyttet til Kjøbstæderne og Kjøbmændene der have, om end ikke juridisk, saa dog ved Sædvane faaet en Slags moralsk Ret til at drive saadan Handel. Det forekom mig derfor, at der var noget Betænkeligt ved, at man i en Lov, der vedkommer Høkerhandel, uden nærmere Undersøgelse vil tage visse af de Gjenstande, som lovligh hørte til hvad man har kaldt Kjøbmandshandel bort, og gjorde dem til Gjenstand for Høkerhandel, og det i den almindelige Grad, hvori dette Lovforslag tilstgter det. Det forekommer mig, at der kan være saamegen mere Anledning til at tage disse Artikler ud af Lovforslaget, som den høitærede Indenrigsminister jo, da Sagen sidst var under Forhandling, yttrede, at der i Regjeringen havde været Tvivl og Meningsulighed om, hvorvidt disse Artikler burde medtages i Lovforslaget eller ei.